

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **JUDr. J. J.**,
se sídlem xxx

proti

žalované: **Česká advokátní komora**,
se sídlem Národní 16, 110 00 Praha 1,
zastoupené Mgr. Petrou Vráblikovou, advokátkou
se sídlem Karlštejská 518/518, 252 29 Lety,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 2. 2018, sp. zn. K 132/2008,

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadního průběhu řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí odvolacího senátu České advokátní komory (dále jen „žalovaná“ nebo „ČAK“), jímž zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí kárného senátu kárné komise ČAK ze dne 21. 10. 2016, sp. zn. K 132/2008 (dále jen „správní orgán I. stupně“) podle § 32 písm. c) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 244/1996 Sb., kterou se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád (advokátní kárný řád) – dále jen „advokátní kárný řád“. Správní orgán I. stupně tímto rozhodnutím žalobci uložil kárné opatření podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „zákon o advokacii“), ve formě pokuty ve výši 15 000 Kč za kárné provinění spočívající v porušení § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 6 odst. 1 Usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 (dále jen „Pravidla profesionální etiky“).

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2. Vytýkané jednání mělo spočívat v tom, že žalobce s datem 17. 8. 2006 sepsal a dne 6. 6. 2007 uzavřel jako věřitel s J. M. (dále též „stěžovatel“), který byl bratrem a současně protistranou klienta žalobce L. M. v řízení u Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou vedeném pod sp. zn. 5C 85/2004, smlouvu o půjčce a smlouvu o zřízení zástavního práva k nemovitostem (dále též „předmětné smlouvy“). *Smlouvou o půjčce* žalobce půjčil J. M. částku 121 703,09 Kč na úhradu společného dluhu bratrů J. M. a L. M. u České spořitelny a. s., se závazkem J. M. uhradit žalobci smluvní odměnu ve výši 40 000 Kč, odměnu za sepsání této smlouvy ve výši 3 000 Kč, vrátit půjčenou částku ve splátkách pod ztrátou výhody splátek se sjednanou smluvní pokutou v případě pozdního zaplacení splátky ve výši 2 000 Kč, další smluvní pokutou ve výši 2 000 Kč po uplynutí patnácti dnů po termínu splatnosti, další pokutu ve výši 2 000 Kč po uplynutí třiceti dnů po termínu splatnosti, další smluvní pokutu ve výši 20 000 Kč v prodlení se zaplacením zbytku půjčky, s ujednaným úrokem z prodlení ve výši 0,25 % denně ze zůstatku dluhu v případě prodlení dluhu. K zajištění této své pohledávky žalobce dále s J. M. a L. M. uzavřel jako zástavní věřitel *smlouvu o zřízení zástavního práva k nemovitosti*, přičemž na obou smlouvách ověřil podpisy účastníků s ověřovací doložkou pro ověřovací knihu. Tím při výkonu advokacie nejednal čestně a nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když nedodržel pravidla profesní etiky ukládající mu povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu a povinnost dát přednost oprávněným zájmům klienta před vlastními zájmy advokáta. Dalším výrokem pak žalobci uložil povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč.
3. Vzhledem k tomu, že se jedná v pořadí již o druhé rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, považuje soud za vhodné nejprve zrekapitulovat podstatné skutečnosti dosavadního průběhu řízení tak, jak vyplývají z obsahu spisového materiálu:
4. Dne 20. 5. 2008 podal pan J. M. na žalobce u žalované stížnost pro neetické a nečestné jednání. Ve stížnosti uvedl, že spolu s bratrem L. M. stavěli dům, na který si vypůjčili peníze od České spořitelny. L. M. se zpočátku podílel jak na výstavbě, tak na splácení dluhu. Posléze však půjčku přestal splácet a na výstavbě se nepodílel, proto J. M. při kolaudaci uvedl jako stavebníka pouze sebe a dům byl zapsán v katastru nemovitostí na něj. L. M. s tímto postupem nesouhlasil, a proto podal na J. M. žalobu na určení vlastnictví. V této věci jej zastupoval žalobce. V řízení došlo 1. 12. 2005 k uzavření smíru, a to tak, že se bratři dohodli na spoluvlastnictví domu, a dále se J. M. zavázal dluh vůči České spořitelně splácet sám. Česká spořitelna v roce 2007 ovšem zesplatnila celý úvěr pro neplacení. Protože byl L. M. se žalobcem jako advokátem spokojen, obrátili se na něj oba bratři začátkem června 2007 o radu, jak situaci řešit. Žalobce při jednání, jak J. M. pochopil, nabídl, že bratrům půjčí dlužných 121 703,09 Kč, že mu je bude L. M. splácet a J. M. se s bratrem vyrovná. Žalobce nechal oba bratry podepsat „nějaké papíry“, protože potřeboval zajistit svou půjčku zřízením zástavního práva na nemovitosti. J. M. tyto listiny podepsal, aniž je četl, protože se domníval, že jde o půjčku jeho bratrovi a vůbec o vztah mezi bratrem a jeho advokátem. Teprve z výzvy žalobce k zaplacení dluhu ze dne 9. 5. 2008 a z následného přečtení smluv pochopil, že smlouva o půjčce byla uzavřena s ním za nápadně nevýhodných podmínek, neboť žalobce za půjčku při uplatnění smluvních pokut získá výrazně více, než by obdržela banka. Podle J. M. žalobce zneužil svého postavení advokáta, k němuž se klienti obrací s důvěrou tehdy, pokud potřebují ve svých problémech pomoci. Ve stížnosti posléze nastínil obsah smluv, které ke stížnosti připojil.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

5. Žalobce ve vyjádření ke stížnosti ze dne 4. 6. 2008 uvedl, že J. M. není a nikdy nebyl jeho klientem. Klientem byl L. M., a to pouze do ledna 2006. Panu J. M. žalobce poskytl jako soukromá osoba půjčku na žádost L. M. S poskytnutím půjčky žalobce souhlasil proto, že na něj L. M. naléhal a jejich vztahy byly dobré. Smlouvy si J. M. za přítomnosti svého bratra přečetl a na nic se, ač byl vyzýván, nezeptal. Žalobce byl toho názoru, že půjčka, jejíž úrok činil cca 13 % p. a., byla velmi slušná. J. M. musel vědět, že nejde o půjčku jeho bratru, ostatně byl to on, kdo se soudním smírem zavázal, že bude úvěr u banky platit, a půjčka byla poskytnuta na zaplacení jeho dluhu vůči bance. Žalobce zdůraznil, že půjčku neposkytl v rámci výkonu advokacie, půjčka byla poskytnuta za transparentních a nikoliv nevýhodných podmínek.
6. Dne 20. 10. 2008 podal předseda kontrolní rady ČAK na žalobce kárnou žalobu pro porušení § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 6 odst. 1 Pravidel profesionální etiky. Vytýkaný skutek byl popsán shodně, jak bylo uvedeno výše.
7. Správní orgán I. stupně poprvé ve věci rozhodl již dne 14. 9. 2009 (dále též „první rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) tak, že žalobce shledal vinným z výše popsaných jednání, uložil mu opatření ve formě pokuty ve výši 15 000 Kč a dále povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení, přičemž i tehdy žalovaná odvolání žalobce zamítla a uvedené rozhodnutí potvrdila svým rozhodnutím ze dne 20. 5. 2010. Rozhodnutí žalované však bylo následně k žalobě žalobce zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 7 Ad 21/2010-42 (dále též „zrušující rozsudek zdejšího soudu“). Městský soud tehdy na podkladě podané žaloby řešil dvě základní otázky, a to, zda se žalobce dopustil uvedených jednání „při výkonu advokacie“, a dále, zda tím porušil vytýkaná ustanovení zákona o advokacii a Pravidel profesionální etiky. Ohledně první otázky tehdy zdejší soud dospěl na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 31. 5. 2004, čj. 5 As 34/2003-47, k závěru, že v napadených rozhodnutích popsané jednání (sepis a uzavření smluv) lze oprávněně považovat za jednání při výkonu advokacie. V případě druhé otázky však shledal napadená rozhodnutí za nepřezkoumatelná, a to jak pro nedostatek důvodů (neboť nebyly dostatečně zdůvodněny závěry o tom, kterými konkrétními smluvními podmínkami žalobce evidentně upřednostňoval své zájmy nad zájmy klienta, o tom, že tyto smlouvy byly ze strany klienta uzavřeny v tísní a za nápadně nevýhodných podmínek a o tom, že toto jednání neslo znaky lichvy, a dále nebylo z nich ani zřejmé, o jakého klienta se mělo jednat – zda J. M. nebo L. M.), tak pro vnitřní rozpornost závěrů žalované (neboť na jedné straně žalovaná uvedla, že žalobce svým jednáním vytvořil potenciální riziko případného sporu mezi advokátem a klientem, na straně druhé však žalovaná uvedla, že v souvislosti s poskytnutím právní služby je třeba potenciální vznik sporu mezi nimi akceptovat. Samotná možnost vzniku sporu mezi advokátem a klientem však dle názoru soudu automaticky neznamená porušení povinnosti při výkonu advokacie). Žalovaná poté rozhodnutím ze dne 21. 10. 2015 první rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila a věc mu vrátila k dalšímu řízení.
8. Správní orgán I. stupně poté dne 21. 10. 2016 vydal nové (v pořadí druhé) rozhodnutí, jehož závěry žalovaná k odvolání žalobce potvrdila žalobou napadeným rozhodnutím.

II. Žaloba

9. Žalobce *v první žalobní námitce* uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Setrval na svém přesvědčení, že ve smlouvě specifikovanou částku půjčil J. M. nikoliv při výkonu advokacie a nikoliv jako svému klientovi, proto se nemohl dopustit porušení § 16 odst. 2 a

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

§ 17 zákona o advokacii. Půjčení peněz není výkonem advokacie. Žalobce od počátku řízení tvrdí, že žádný z jeho smluvních partnerů nebyl v danou chvíli jeho klientem. Žádné zastoupení v dané věci žalobce nepřevzal, ani nevěděl, k jakému problému J. M. by to mělo být. Přesto správní orgán I. stupně konstatoval, že smlouvu o půjčce uzavřít nesměl a nesměl ani zajistit svou pohledávku zástavním právem. Argumentace žalované však zůstala stejná. Závěry žalované proto žalobce považuje za účelově vyumělkované, nesmyslné, nezákonné a nepřijatelné. Dodal, že i kdyby v daném případě půjčoval jako advokát, nemohl by se žádného protiprávního jednání dopustit. Žalobce pouze připustil, že jediné jeho pochybení spočívalo v ověření podpisů smluv, přestože k tomu nebyl vlastně u smlouvy o půjčce oprávněn. V souvislosti s touto námitkou žalobce dodal, že pro sepsání půjčky použil vzor, který vytvořil pro účely jiných klientů, kteří mu platili za sepsání smlouvy 3 000 Kč, a toto ujednání tak ve smlouvě zůstalo, přičemž žalobce neviděl důvod, proč by měl rozsáhlé dokumenty pro J. M. připravovat zdarma. Nakonec však prý tuto částku po něm ani nenárokoval a stěžovatel mu ji nezaplatil, což ostatně netvrdí ani sám stěžovatel. Půjčka dle názoru žalobce nebyla pro J. M. nevýhodná už z toho důvodu, jak popisuje svou finanční situaci při soudním jednání ve světle „zesplatňovacího“ oznámení České spořitelny.

10. Ve *druhé žalobní námitce* žalobce namítl, že žalovaná se neřídila právním názorem soudu ve zrušujícím rozsudku ve věci sp. zn. 7 Ad 21/2010. Žalovaná nedbala pokynu soudu a neučinila jasno v rozporu mezi tvrzením žalobce a tvrzením stěžovatele o povaze kontaktu žalobce s J. M. a L. M. Je poněkud nereálné, aby se bratři přišli k němu poradit o tom, jak vyřešit dluh, jak tvrdil stěžovatel ve stížnosti. Žalobce dodal, že dluh je nejlépe řešit jeho zaplacením. K tomu žalobce upozornil na vývoj argumentace žalované v kárném spisu stran toho, kdože to z bratrů byl jednoznačně jeho klientem.
11. Ve *třetí žalobní námitce* žalobce namítl, že žalovaná již 8 let neprovedla jeho návrh na provedení výslechu jeho bývalého klienta L. M. (bratra stěžovatele), či alespoň nepožádala o jeho písemné stanovisko. Proto žalobce sám v tomto žalobním bodu vyvrací některá zjištění ohledně skutkového stavu označená 1 až 4, vyplývající z tvrzení J. M.. *Zaprvé*, žalobce zejména popřel tvrzení stěžovatele, že se L. M. zpočátku podílel na výstavbě domu i splácení dluhu z roku 1994. Oba bratři v domě bydleli od roku 1995, zkolaudovaného v roce 2000, a L. M. úvěr z roku 1994 nesplácel již od roku 2001, neboť jej stěžovatel s jeho manželkou z domu prakticky vyštvali. K tomu žalobce doložil uznávací prohlášení stěžovatele z roku 1994 a žalobu L. M. na určení vlastnictví. *Zadruhé*, žalobce popřel tvrzení J. M., že se u soudního sporu s bratrem dohodli na spoluvlastnictví domu a na tom, že dluh bude splácet jen stěžovatel. Z usnesení Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou, které soudu žalobce předložil, přitom vyplývá, že stěžovatel se zavázal splácet dluh sám výměnou za to, že bratr se vzdal vlastnictví k domu i náhrady za nemožnost jeho užívání. *Zatřetí*, žalobce popřel tvrzení, že by bratři M. nespláceli dluh v době jejich soudního sporu. Dluh způsobil pouze J. M., který jej splácel sám od roku 2001, a až od roku 2007, nikoliv v době soudního sporu, přestal splácet. *Začtvrté*, žalobce popřel, že by půjčku potřeboval L. M., protože soudním smírem se zavázal půjčku od České spořitelny platit J. M. Protože však byli z půjčky vůči České spořitelně zavázáni oba a L. M. měl na domě podíl, měl o svůj majetek obavy, a proto přišel požádat o půjčku pro svého bratra – J. M.
12. Ve *čtvrté žalobní námitce* žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalované, neboť žalovaná nereagovala téměř na žádnou jeho námitku. K tomu upozornil na

§ 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), který upravuje rozsah a způsob přezkumu napadeného rozhodnutí odvolacím orgánem.

13. V poslední, *páté žalobní námitce*, žalobce namítl, že žalovaná již poněkolkrát vyložila zákon i závěry rozsudku NSS extenzivně. K tomu odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2008, čj. 7 Ca 50/2017-26, vydaný v jiné věci žalobce proti žalované (*pozn. soudu: ve skutečnosti chtěl žalobce zřejmě odkázat na mnohem starší rozhodnutí, a to čj. 7 Ca 50/2007-28, neboť žalobcem odkazovanou věc soud neneviduje*), konkrétně na závěry ohledně extenzivního výkladu skutkové podstaty správního deliktu, z něhož žalobce i citoval.
14. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

15. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že obsahem žaloby je pouze polemika se skutkovými a právními závěry obou kárných senátů prizmatem rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 7 Ad 21/2010. Žalobní námitky kopírují námitky odvolací a žalobce nedoplňuje nic nového. Žalovaná se přitom všemi uplatněnými důvody vypořádala.
16. K námitce nerespektování právního názoru soudu ve věci sp. zn. 7 Ad 21/2010, žalovaná uvedla, že je to právě žalobce sám, kdo uplatňuje námitku v rozporu s tam uvedeným závazným názorem soudu. Soud totiž jednoznačně vyslovil, že při uzavírání smluv žalobce jednal jako advokát (tj. při výkonu advokacie) a žalobce se nyní usiluje tento závěr zpochybnit. Žalovaná k tomu odkázala na body 34 a následující, a dále na body 43 a následující napadeného rozhodnutí. K tomu žalovaná dále uvedla, že vztah mezi advokátem a klientem je z pohledu povinností advokáta konstruován tak, že klienta chrání jako spotřebitele, neboť není vybaven týmiž profesními vědomostmi a znalostmi jako advokát a je v tomto vztahu „slabší stranou“. Proto je advokátovi zapovězeno konstruovat smluvní ujednání mezi ním a klientem způsobem, který více chrání jeho zájmy než klienta, a je mu rovněž zapovězeno činit tak s vědomím informací, které získal od (bývalého) klienta v (přímé) souvislosti s poskytnutou právní službou. Advokát si též musí být vědom toho, že při vymáhání plnění ze smluvního ujednání mezi ním a klientem se dostává do konfliktu zájmů s klientem. Jsou přitom situace, které lze považovat za akceptovatelné (palmární spory), avšak v daném případě o takovou akceptovatelnou situaci nejde, neboť žalobce znal majetkovou situaci obou smluvních partnerů z poskytování předchozí právní služby, a přesto přistoupil k zajištění své pohledávky zjevně vyššímu, než na které by dosáhla banka, a tedy jednal tak, že dal přednost obchodu ve vlastní prospěch a k ochraně svých vlastních zájmů na úkor prospěchu a zájmů jeho klienta.
17. K námitce neprovedení výslechu svědka L. M. žalovaná uvedla, že kárný senát posuzoval v novém řízení pouze otázku, kdo byl klientem žalobce při sepisu a ověřování smluv. Žalobce sám od počátku uváděl, že půjčil stěžovateli a této verze se držel po celou dobu řízení. Důkaz výslechem L. M. by tak na věci ničeho nezměnil a ani není jasné, k jaké otázce by tak měl být navržený svědek vyslechnut. Tuto námitku žalobce kromě toho vznesl až dodatečně, mimo kárné řízení.
18. K námitce extenzivního výkladu žalovaná uvedla, že odkaz na ustanovení správního řádu je nepřipadný, neboť na kárné řízení je nutno aplikovat advokátní kárný řád a podpůrně ustanovení trestního řádu. Dále uvedla, že advokátní kárný řád pouze obecně požaduje,

aby kárné rozhodnutí obsahovalo výrok, odůvodnění a poučení o odvolání (§ 39 odst. 2). Přesto napadené rozhodnutí obsahuje přesný a velmi podrobný výklad, zejména, které skutečnosti vzal odvolací kárný senát za prokázané, o jaké důkazy svá skutková zjištění opřel v intencích přezkumu podle § 28 advokátního kárného řádu, jakými právními úvahami se řídil a k jakým dospěl závěrům. Důkazy hodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a odůvodnění rozhodnutí poskytuje kompletní, souvislý a ucelený argumentační soubor, proto nelze mluvit o jeho nedostatečnosti nebo nepřezkoumatelnosti. Stav kolize zájmů mezi advokátem a osobou, u níž bylo prokázano, že byla v postavení jeho klienta, je objektivní skutečností potvrzenou i dalším postupem žalobce při vymáhání svých pohledávek; rovněž tak je objektivní, že žalobce nedostal svým zákonným a stavovským povinností, a tento stav není vázán na subjektivní zjištění nebo na osamocenou úvahu žalobce. K tomu žalovaná odkázala na rozsudek NSS sp. zn. 6 Ads 30/2012, který se zabýval výkladem § 19 odst. 1 zákona o advokacii, týkajícího se potenciálního střetu zájmů.

19. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

20. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcích bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci přitom nenařizoval jednání, neboť žalobce se k tomuto postupu ve stanovené lhůtě nevyjádřil a žalovaná s takovým postupem vyslovila souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Důkazy, které žalobce navrhoval, jsou součástí spisového materiálu žalované, z něhož soud při přezkumu zákonnosti žalovaného rozhodnutí vychází, proto je soud pro nadbytečnost neprováděl.
21. Soud o věci uvažil takto:
22. Žaloba není důvodná.
23. Soud při posouzení věci vycházel z následující právní úpravy.
24. Podle § 1 odst. 1 zákona o advokacii tento zákon upravuje podmínky, za nichž mohou být poskytovány právní služby, jakož i poskytování právních služeb advokáty. Pro poskytování právních služeb advokáty následně zavádí legislativní zkratku „výkon advokacie“. Podle § 1 odst. 2 téhož zákona se poskytováním právních služeb rozumí zastupování v řízení před soudy a jinými orgány, obhajoba v trestních věcech, udělování právních porad, sepisování listin, zpracovávání právních rozborů a další formy právní pomoci, jsou-li vykonávány soustavně a za úplatu. Poskytováním právních služeb se rozumí rovněž činnost opatrovníka pro řízení ustanoveného podle zvláštního právního předpisu, je-li vykonávána advokátem.
25. Podle § 16 odst. 2 zákona o advokacii je *při výkonu advokacie advokát povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné.*
26. Podle § 17 zákona o advokacii *advokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesní etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesní etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis.*

27. Podle čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky je *advokát všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu.*
28. Podle čl. 6 odst. 1 *oprávněné zájmy klienta mají přednost před vlastními zájmy advokáta i před jeho ohledem na jiné advokáty.*
29. Podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii je kárným proviněním *závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi tímto nebo zvláštním zákonem nebo stavovským předpisem.* Podle § 32 odst. 3 písm. c) téhož zákona lze za kárné provinění uložit pokutu až do výše stonásobku minimální měsíční mzdy stanovené zvláštním právním předpisem.
30. Nejprve se soud zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (*čtvrtá žalobní námitka*), neboť pokud by se ukázala být důvodná, bylo by potřeba napadené rozhodnutí zrušit z tohoto důvodu, jakožto jednoho z nejzávažnějších možných nedostatků rozhodnutí. Předně soud podotýká, že námitka nepřezkoumatelnosti byla žalobcem uplatněna doslovně tvrzeními, že „*odvolací senát žalované ve svém rozhodnutí nereagoval na téměř žádnou [jeho] námitku, včetně těch zásadních*“ (str. 6, závěr bodu VIII žaloby), resp. konstatováním, že „*na většinu odvolacích námitek rozhodnutí odvolacího kárného senátu nereaguje (proč smlouva o půjčce, jakož i zástavní smlouva byly pro stěžovatele i pro jeho bratra „značně nevýhodné“, naopak, z jakého právního předpisu vyplývá, že by pro ně měly být výhodné, jaké [své zájmy žalobce] konkrétně evidentně upřednostňoval, v čem spočívala tíseň na straně stěžovatele*“ (str. 6, bod IX., druhý odstavec žaloby).
31. K posouzení této námítky je nezbytné nejdříve ověřit skutečný obsah podaného odvolání ze dne 26. 9. 2017 v předložené spisové dokumentaci. Z jeho velmi stručného obsahu (prakticky jedna A4 textu) vyplývá, že žalobce v odvolání namítal jedinou námitku, konkrétně popíral pouze závěr, že dokumenty specifikované ve výroku rozhodnutí sepisoval jako advokát při výkonu advokacie, přičemž nově tvrdil, že v případě smlouvy o půjčce vlastně nebyl oprávněn podle § 25a odst. 1 zákona o advokacii nahradit úřední ověření podpisu smlouvy, neboť právní předpisy takové ověření uvedené listiny ani nevyžadují. Žalobce totiž ze zrušujícího rozsudku zdejšího soudu (nutno říci, že zcela nesprávně) dovozoval, že zdejší soud zpochybnil závěry žalované a správního orgánu I. stupně o tom, že žalobce při sepisu smluv jednal při výkonu advokacie. Konkrétně žalobce v odvolání odkázal na pasáž odůvodnění zrušujícího rozsudku, kde soud uvedl, že „*lze-li dospět k závěru, že žalobce jednal při výkonu advokacie, je otázkou, zda vytýkaným jednáním porušil zmiňovaná ustanovení...*“, přičemž žalobce k tomu dodává, že ze str. 8 a 9 odůvodnění rozsudku vyplynulo, že se ani jako advokát nedopustil ničeho nečestného. V další části odvolání pak žalobce uvedl, že „*více k této věci argumentovat nebude*“ a dále upozornil na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 41 ICm 3151/2012, kterým byla určena žalobcova pohledávka v insolvenčním řízení s J. M. Tím žalobce prokazoval, že i jiné soudy aprobovaly jeho jednání jako jednání jakéhokoliv věřitele. Nic dalšího však žalobce v odvolání nenamítal a z průběhu kárného řízení doloženého ve správním spisu ani nevyplývalo, že by své argumenty či námitky v odvolání jakkoliv doplňoval.
32. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalované je přitom zjevné, že jedinou odvolací námitkou žalobce - otázkou, zda žalobce při sepisování smluv jednal při výkonu advokacie – se zabývaly, ba co víc, v této otázce byly přímo vázány právním názorem zdejšího soudu ve zrušujícím rozsudku. Kárný senát se k ní vyjádřil na str. 4, resp.

5 svého rozhodnutí, kdy dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobce jednal při sepisu smluv jako advokát. Žalovaná se pak s touto otázkou jednoznačně a přezkoumatelným způsobem vypořádala zejména v bodech 34. až 41., včetně vypořádání nového tvrzení žalobce v odvolání, že v případě smlouvy o půjčce nebyl oprávněn nahradit úřední ověření podpisu smlouvy, neboť právní předpisy takové ověření uvedené listiny ani nevyžadují.

33. Soud tedy neshledal napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelným, tak jak nepřezkoumatelnost definuje ustálená judikatura NSS (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, či ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130) a námitku nepřezkoumatelnosti ze strany žalobce vnímá spíše jako účelovou.
34. Nadto je nutno znovu zdůraznit, že oba správní orgány byly v této otázce vázány právním názorem zdejšího soudu ve zrušujícím rozsudku, kde soud jednoznačně konstatoval a vyargumentoval, že žalobce při sepisování a ověřování předmětných smluv vystupoval jako advokát, a tedy se na něj vztahovaly právní předpisy upravující výkon advokacie, včetně Pravidel profesionální etiky (k tomu viz podrobně odůvodnění tolik odkazovaného rozsudku sp. zn. 7 Ad 21/2010, a dále bod 7 tohoto rozsudku). Na tom nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že žalobce si tento jeho závěr (ať už úmyslně, či nikoliv) vyložil zcela nesprávně a zcela zjevně v rozporu se skutečným zněním odůvodnění zrušujícího rozsudku. K žalobcově citaci pasáže ze zrušujícího rozsudku v odvolání pak soud nad rámec nezbytně nutného dodává, že tato pasáž se týkala části rozsudku, v níž se zdejší soud zabýval již druhou nastolenou otázkou, která logicky mohla vyvstat teprve a jedině poté, co byla původní otázka zodpovězena kladně (což se stalo). Touto druhou otázkou, kterou se musel soud zabývat, bylo, zda poté, co bylo prokázáno, že žalobce při sepisování předmětných smluv jednal při výkonu advokacie, skutečně porušil ustanovení vytýkaná v napadeném rozhodnutí.
35. Jestliže žalobce žádné další odvolací námitky neuplatnil, ač tak učinit mohl, nebyla žalovaná povinna je za žalobce domýšlet. Podle § 28 advokátního kárného řádu *odvolací senát přezkoumá výrok odvoláním napadeného rozhodnutí, jakož i správnost kárného řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo; přiblíží přitom i k vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, pokud mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.* V tomto ohledu soud nezjistil při přezkoumávání postupu žalované porušení § 28 advokátního kárného řádu, a žalobce tuto skutečnost ostatně ani nenamítal.
36. Otázky, kterými se podle námitek žalobce na str. 6 žaloby měla žalovaná zabývat a nezabývala, pak vyplynuly teprve ze samotného odůvodnění zrušujícího rozsudku, nikoliv z odvolání žalobce, a to v souvislosti s posouzením soudu, zda žalobce porušil vytýkaná ustanovení právních předpisů, neboť v této části shledal soud napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, konkrétně v závěrech o tom, kterými konkrétními podmínkami smluv žalobce upřednostnil svůj zájem nad zájmy klienta, resp. v jaké míře jej lze již považovat za nepřipustně nadřazený. Ani v této části pak soud neshledal závěry žalované za nepřezkoumatelné. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že touto otázkou se žalovaná vypořádala na str. 11, podrobněji pak v bodě 49., kde jednak zdůraznila, že nejde jen o zkoumání výše sjednaného úroku z prodlení při splácení půjčky, ale rovněž i o sankce za včasné nesplacení půjčky. Odkazovala na kombinaci všech konkrétních smluvních sankcí upravených ve smlouvě o půjčce, které zejména ve svém souhrnu znamenaly nepoměrnou zátěž vůči samotnému dluhu. Žalobce si podle žalované musel být navíc vědom finanční tísně J. M., neboť jeho problémem bylo splácení půjčky vůči České spořitelně, přesto si žalobce nechal od něj slíbit plnění, které bylo v hrubém nepoměru k vzájemnému plnění

(půjčka ve výši necelých 122 000 Kč na jedné straně a smluvní pokuty ve smlouvě o půjčce a zástavní smlouva k nemovitostem s odhadovanou cenou zástavy ve výši 2 mil. Kč na straně druhé – viz též bod 48. napadeného rozhodnutí) – k tomu žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu, sp. zn. 30 Cdo 670/2013. Doplněním této své argumentace tak žalovaná napravila vytýkanou nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, pro kterou bylo její předchozí rozhodnutí zrušeno soudem.

37. Optikou závěrů zdejšího soudu ve zrušujícím rozsudku, kterými se zdejší soud cítí být vázán i v nyní posuzované věci, konkrétně ohledně posouzení otázky, zda žalobce při sepisu předmětných smluv jednal při výkonu advokacie, pak lze odpovědět i na *první žalobní námitku* žalobce, v níž tento závěr žalobce bez další relevantní argumentace pouze setrvale popírá. Soud pro stručnost uvádí, že v tamní věci soud dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobce v souvislosti se sepisem a ověřením podpisů předmětných smluv jednal při výkonu advokacie, a to s ohledem na dvě zjištění – žalobce za sepis smluv smluvil odměnu, a dále ověřil podpisy na smlouvě doložkou, že smlouvy sepsal sám jako advokát (viz str. 7 poslední odstavce zrušujícího rozsudku). Tento závěr naopak nemohl být podle soudu za daných skutkových okolností případu přímo postaven na původním tvrzení žalované, že L. M. se v důsledku chování J. M. ocitl v roli spoludlužníka a požádal žalobce o poskytnutí právní služby směřující k vyřešení splatnosti závazku vůči České spořitelně, neboť verze J. M. a žalobce o povaze jejich kontaktu se liší a žalovaná tento rozpor vlastním dokazováním neodstranila, přičemž pro toto tvrzení nesvědčí ani jiné okolnosti. Rovněž tak nemohl být takový závěr dle odůvodnění zrušujícího rozsudku vybudován na tom, že L. M. byl v minulosti klientem žalobce ve sporu s J. M.
38. Soud v nyní posuzované věci neshledal důvodu, proč by na těchto závěrech měl cokoliv měnit, ostatně v situaci, kdy žalobce v nově podané žalobě žádné nové relevantní argumenty nevznesl a pouze opakuje argumenty již vyslovené v předchozích fázích řízení kárného, nebo žalobního. V tomto případě není podstatné, zda žalobce formálně převzal zastoupení J. M., či L. M. v dané věci, či nikoliv (jak tvrdí žalobce), ale to, že prokazatelně činil typické úkony právní služby, které nemůže advokát poskytovat libovolnou formou, ale jen způsobem stanoveným v zákoně a za podmínek v něm uvedených (viz rozsudek NSS, ze dne 31. 5. 2004, čj. 5 As 34/2003-47, na který odkazoval zdejší soud ve zrušujícím rozsudku). Soud se přitom ztotožňuje s názorem žalované, že na tento závěr nemůže mít vliv ani skutečnost, že žalobce nebyl dle zvláštních právních předpisů oprávněn úředně smlouvy ověřovat, neboť samotná skutečnost, že tak činil, prokazuje, že jednal z pozice advokáta, nikoliv běžného věřitele (soukromé osoby), půjčujícího peníze, který by takový úkon při sjednávání smlouvy o půjčce či zástavní smlouvy s protistranou z povahy věci nemohl učinit nikdy.
39. Pokud pak žalobce v souvislosti s touto námitkou dále tvrdil, že pro sepsání půjčky pouze použil vzor, který vytvořil pro účely jiných klientů, a omylem v něm nechal ujednání o odměně za sepsání smlouvy ve výši 3 000 Kč, kterou však nikdy od stěžovatele nevymáhal, resp. nedostal, ani tato skutečnost nemůže vyvrátit dříve učiněný závěr o tom, že žalobce při sepisování smluv vystupoval jako advokát, tedy při výkonu advokacie. Otázka, zda žalobce jednal při sepisu smluv při výkonu advokacie, totiž nemůže být závislá na tom, zda se žalobce – advokát (tj. profesionál v oblasti práva) ve smluvním vztahu s protistranou nakonec rozhodne vymáhat od ní splnění platného smluvního ujednání, které ponechal ve smlouvě původně zpracované pro jiné klienty (jak nyní tvrdí), či nikoliv, neboť smluvní partner je tímto ustanovením i v případě takového „omylu“ žalobce vázán, aniž by měl

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

možnost se z něj jednostranně a beztestně vyvázat. Pokud toto ustanovení vůči žalobce ve skutečnosti neodpovídalo, měl žalobce jistě možnost navrhnout smluvnímu partnerovi změnu této části smlouvy poté, co zjistil svůj omyl, např. formou dodatku ke smlouvě, avšak neučinil tak a o důvodech proč tak neučinil lze pouze spekulovat. Avšak takto formulované dodatečné vysvětlení žalobce, proč smlouva obsahovala ustanovení o odměně za sepsání smluv, nelze považovat za způsobilé zvrátit závěry o tom, že jednal v dané chvíli při výkonu advokacie.

40. I tato námitka je proto nedůvodná.
41. Pouze na okraj a bez vlivu na závěr o posuzované otázce, pak soud dodává, že tvrzení žalobce, že nikdy od žalobce splnění této povinnosti nevymáhal, není ani pravdivé. Jednak žalovaná v napadeném rozhodnutí správně upozornila na upomínku žalobce ze dne 9. 5. 2008 zaslanou J. M., včetně tabulky vyúčtování nezaplaceného dluhu a smluvní pokuty v celkové výši 170 703,09 Kč po odečtení měsíčních splátek uhrazených v období od 1. 7. 2007 do 27. 2. 2008, kdy tato částka zahrnovala výslovně též „poplatek za sepsání smluvních dokumentů“ ve výši 3 000 Kč. Dále, z veřejně přístupného insolvenčního rejstříku (<https://isir.justice.cz/isir>), kde je mimo jiné elektronicky zachycen aktuální průběh insolvenčních řízení, včetně incidenčních sporů, lze zjistit, že dohodnutá odměna ve výši 3 000 Kč za sepsání dotčených smluv byla výslovně součástí zajištěné a přihlášené pohledávky žalobce v celkové výši 824 494,83 Kč, kterou žalobce vymáhal v insolvenčním řízení po J. M., jakožto insolvenčním dlužníku (viz žalobu žalobce ze dne 18. 12. 2010 o určení popřené pohledávky, vedenou v insolvenčním rejstříku pod sp. zn. KSHK 41 INS 10857/2012, v Oddíl C – C1-1.), přičemž tato pohledávka žalobce byla nakonec vypořádána usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 12. 2015, č.j.: KSHK 41 INS 10857/2012-B-42/celk.2, z výtěžku ze zpeněžení ve výši 731.699,73 Kč (tj. 88,74 %).
42. Žalobce dále ve *třetí žalobní námitce* zpochybňoval již dříve vyslovený a závazný právní názor soudu o otázce jeho jednání při výkonu advokacie při sepsání předmětných smluv též tvrzením, že žalovaná dosud nevypřádala jeho návrh na provedení výslechu L. M, a v této souvislosti též popřením některých konkrétních skutkových tvrzení stěžovatele ve stížnosti. K tomu soud předně uvádí, že z průběhu kárného řízení doloženého předloženými správními spisy nijak nevyplývá, že by kdy žalobce učinil návrh na provedení výslechu L. M. a žalobce to ani sám v žalobě nijak neupřesňuje (v jakém svém podání, či ve které fázi kárného řízení). Z tohoto důvodu soud považuje tuto námitku za účelovou a ničím nepodloženou. Pokud žalobce takový návrh neučinil, nebylo povinností žalované provést výslech L. M. v situaci, kdy byl závěr o tom, že žalobce jednal při sepsání smluv při výkonu advokacie, jednoznačně a dostatečným způsobem prokázán na základě dalších skutečností (např. obsahem předmětných smluv a okolnostmi jejich sepsání, zejména ověřením podpisů na smlouvě doložkou). Nadto je nutno s žalovanou souhlasit též v tom, že není zřejmé, k prokázání kterého tvrzení či skutečnosti by výslech L. M. měl vlastně sloužit.
43. Pokud jde o skutková tvrzení 1 až 4 (viz výše část II. Žaloba - shrnutí třetí žalobní námitky), která žalobce v této žalobní námitce vyvrací/upřesňuje, ani v tomto ohledu není zřejmé, jak by jejich korekce ve znění slov žalobce jakkoliv mohla ovlivnit vyslovené závěry o tom, že žalobce při sepsání předmětných smluv jednal při výkonu advokacie. Tato argumentace je z pohledu nového rozhodnutí žalované totiž již bezpředmětná, neboť žalovaná jednoznačně dovodila, že klientem žalobce byl pouze J. M., což vyplývalo ze samotných a od počátku konzistentních tvrzení žalobce, neboť to byl J. M., kdo měl

povinnost splácet dluh vůči České spořitelně, a byl to též jedině on, kdo byl přímo z předmětných smluv zavázán. Navíc, tato žalobní argumentace žalobce není ani v rozporu s tím, co uvedla žalovaná v napadeném rozhodnutí – žalobce jí jen vyvracel tvrzení o tom, že by jeho klientem byl L. M. (byl pouze bývalým klientem) a v tomto ohledu stejný závěr učinila i žalovaná. Argumentaci ke skutkovým tvrzením 1 až 4 o povaze kontaktu mezi ním a bratry M. soud odmítá pro nadbytečnost. Soud totiž již na jiném místě tohoto rozsudku konstatoval, že pro posouzení otázky povahy činnosti spočívající v sepsání předmětných smluv bylo rozhodné zejména to, že šlo o typické právní úkony, které činí advokát při výkonu svého povolání, nikoliv otázka, zda žalobce byl zástupcem některého z bratrů M., resp. že oni oba, či jen jeden byli jeho klienty na základě zastoupení. Proto dle názoru soudu není potřeba jakkoliv přihlížet ke skutkovým tvrzením žalobce 1 až 4.

44. Na základě stejných výše uvedených důvodů pak nemohl zdejší soud přisvědčit ani *druhé žalobní námitce*, spočívající v tvrzení, že žalovaná se neřídila právním názorem soudu ve zrušujícím rozsudku ve věci sp. zn. 7 Ad 21/2010, protože neodstranila rozpor mezi tvrzeními žalobce a tvrzeními J. M. o povaze jejich kontaktu. Soud znovu opakuje, že původní argumentace žalované, resp. správního orgánu I. stupně byla nedostatečná v tom, že přestože stavěly svůj závěr na tom, že žalobce jednal při výkonu advokacie, nebylo postaveno na jisto, kdo z bratrů M. byl klientem žalobce. Soud však ve zrušujícím rozsudku tuto úvahu korigoval v tom smyslu, že pro věc bylo podstatné zejména to, že žalobce činil takové úkony, které jsou podle zákona o advokacii typické úkony právní služby, a z povahy věci je může činit jen v postavení advokáta, nikoliv to, zda žalobce formálně některého z nich skutečně zastupoval. Navíc, správní orgány dále považovaly za klienta žalobce jednoznačně již jen J. M., a tento svůj závěr odůvodnily tím, že on jediný byl z předmětných smluv zavázán a jako jediný byl v postavení dlužníka s dluhem, jehož úhradu hodlal řešit půjčkou od žalobce, což odpovídalo i dosavadním tvrzením samotného žalobce. V tomto ohledu tedy již žádný rozpor, na kterém by byla vybudovaná klíčová argumentace správních orgánů, neexistoval.
45. Zbývá posoudit *pátou žalobní námitkou* žalobce, podle které žalovaná opět extenzivně vyložila zákon i rozsudek NSS.
46. Žalobce především v žalobě žádným způsobem blíže nerozvíjí, které konkrétní ustanovení žalovaná vyložila extenzivně, resp. v čem měl spočívat výklad, který dle žalobce již šel nad rámec stanovené normy. K této námitce se tak soud s ohledem na vázanost rozsahem žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) mohl vyjádřit pouze v obecné rovině. Jak vyplývá ze shrnutí dosavadního průběhu řízení v napadeném rozhodnutí, obdobná námitka se objevila toliko v rámci předchozího odvolání žalobce ze dne 25. 3. 2010 proti prvnímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to v souvislosti s pojmem „výkon advokacie“. Jak již bylo uvedeno, výkladem zákona v této otázce však byly správní orgány v novém rozhodnutí vázány právním názorem zdejšího soudu ve zrušujícím rozsudku. Pokud jde o výklad ustanovení aplikovaných na kárnou věc žalobce, z výše citovaných ustanovení § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii plyne, že advokát je při výkonu advokacie povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné. Postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Podle čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky je advokát povinen všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu. Podle čl. 6 odst. 1

Pravidel profesionální etiky mají oprávněné zájmy klienta přednost před vlastními zájmy advokáta i před jeho ohledem na jiné advokáty.

47. Žalovaná k porušení těchto ustanovení uvedla, že J. M. se na žalobce obrátil s důvěrou jako na advokáta a tento závěr je logický, neboť J. M. znal žalobce jako advokáta, zprostředkovaně přes svého bratra L. M., přičemž jejich vztahy byly dobré (viz bod 52. odůvodnění rozhodnutí). Proto bylo dle žalované zcela pochopitelné, že J. M. žalobci důvěřoval jako svému advokátovi a osobě znalé práva, že smlouvy, které pro něj připraví, budou vyvážené a nebudou jednostranně upřednostňovat zájmy žalobce, jakkoliv lze skutečnost, že se J. M. řádně se smlouvami neseznámil a žalobci slepě důvěřoval, přičítat právě J. M. (viz bod 53. odůvodnění rozhodnutí). Tím, že žalobce ve smlouvě o půjčce, kterou připravoval v rámci výkonu advokacie při poskytování právní služby svému klientovi J. M., za což si smluvil i odměnu, stanovil značné sankce uplatňované vůči svému klientovi, které konstruoval výrazně ve svůj prospěch, upřednostnil vlastní zájmy nad zájmy svého klienta a porušil tak čl. 6 odst. 1 Pravidel profesionální etiky ve spojení s § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii (srov. bod 51 odůvodnění rozhodnutí). Žalobce dále kromě upřednostnění vlastních zájmů před zájmy J. M., který byl prokazatelně v postavení jeho klienta, výše popsaným jednáním zcela zjevně zneužil jeho důvěry (bod 53. odůvodnění rozhodnutí). Tím, že žalobce zneužil důvěry svého klienta J. M., porušil svou všeobecnou povinnost podle čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky ve spojení s § 17 zákona o advokacii.
48. Z uvedených závěrů je zřejmé, které konkrétní jednání považovala žalovaná za porušení zákona o advokacii a Pravidel profesionální etiky, a dále pod která konkrétní ustanovení toto jednání podřadila. Vytýkaná jednání tak, jak byla formulována a zjištěna ve správním řízení, přitom lze jednoznačně pod citovaná ustanovení podřadit a soud neshledal, že by žalovaná tímto podřazením vyložila aplikované normy extenzivně. Žalovaná dále uvedla, že důstojnost a vážnost advokátního stavu lze podstatně narušit i jednáním advokáta, který vědomě vstupuje do právních vztahů s klientem, u kterých je alespoň pravděpodobný vznik budoucího sporu mezi nimi. K tomu zejména v bodech 55. a 56. napadeného rozhodnutí k výtce soudu ve zrušujícím rozsudku o vnitřní rozpornosti argumentace ohledně střetu zájmů advokáta a klienta žalovaná upřesnila, že jakkoliv není v silách advokáta vyhnout se vždy případnému sporu se svým klientem, advokát musí v rámci vzájemných vztahů se svými klienty jednat vždy tak, aby co možná nejvíce minimalizoval riziko případného sporu, resp. aby pokud možno ke vzniku takového sporu sám nepřispíval a vyvaroval se takových právních vztahů se svým klientem, kde se riziko případného sporu jeví minimálně jako pravděpodobné, a to zejména v situaci, kdy takový právní vztah nemá přímou souvislost s poskytováním právních služeb advokátem. Bude pak záležet rovněž na individuálních okolnostech každého případu, zejména pak na okolnostech, za kterých advokát do takového právního vztahu vstoupil, zda takové riziko sporu dále nezvýšil či neprohloubil jeho závažnost, apod. V případě žalobce však žalovaná dospěla k závěru, že žalobce si takto nepočínal a překročil hranici akceptovatelnosti rizika sporu, ba co víc, toto riziko zvýšil a prohloubil i jeho následky, tím, že předmětnými smlouvami především chránil vlastní (majetkové) zájmy. S takovým hodnocením se soud s ohledem na zjištěný a prokázaný skutkový stav rovněž ztotožnil a neshledal v něm extenzivní výklad aplikovaných norem.
49. K této námitce dále soud podotýká, že žalovaná v napadeném rozhodnutí neodkazovala na závěry žádného rozsudku NSS a žalobce v žalobě blíže nespecifikoval spisovou značku či

číslo jednací konkrétního rozsudku, který měl být dle jeho názoru vyložen extenzivně. Pakliže žalobce zmínil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2008, čj. 7 Ca 50/2007-28, vydaný v jiné věci žalobce proti žalované, ohledně extenzivního výkladu skutkové podstaty správního deliktu, z něhož i citoval, je nutno tento odkaz považovat za irelevantní pro tuto věc, neboť v tamní věci se soud zabýval otázkou, zda může advokát ve funkci správce konkursní podstaty převzít zastoupení úpadce, který byl obžalován z trestného činu poškozování věřitele podle § 250 odst. 2 trestního zákona, aniž by se dostal do střetu zájmů a porušil tak § 19 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii, podle kterého je stručně řečeno advokát povinen odmítnout poskytnutí právních služeb, jestliže v téže věci nebo ve věci související již poskytl právní služby jinému, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá. Soud tehdy dospěl k závěru, že správce konkursní podstaty neposkytuje právní služby, a proto nemohla skutková podstata upravená v hypotéze použité normy (§ 19 zákona o advokacii) vůbec nastat. Z toho důvodu tamní soud dospěl k závěru o extenzivním výkladu žalované ohledně skutkové podstaty správního deliktu.

50. V nyní posuzované věci je však situace jiná. Soud již totiž dříve autoritativně vyslovil, že žalobce vytýkaným způsobem při výkonu advokacie jednal, tj. poskytoval právní služby J. M., a proto byl při této činnosti vázán zákonem o advokacii a dalšími předpisy upravujícími činnost advokátů. Žalobci se přitom ani v nyní projednávané věci nepodařilo předložit relevantní argumenty, které by tyto závěry vyvrátily. Podmínka, že se žalobce musí jednat upraveného v § 16 i v § 17 zákona o advokacii dopustit při výkonu advokacie, byla splněna, jak bylo soudem již dříve konstatováno v rozsudku ze dne 26. 11. 2014, č. j. 7 Ad 21/2010-42. Závěry žalované tak nepřekročily rámec upravený zákonem o advokacii.
51. I tato námitka proto není opodstatněná.

V. Závěr a náklady řízení

52. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
53. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný, procesně úspěšnému žalovanému však účelně vynaložené náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 26. září 2019

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu